ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. η΄ 27-39)
22 Ὀκτωβρίου 2017

Τὴν τραγικὴ πραγματικότητα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ σατανᾶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τὴ δυνατότητα ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸ κακὸ, ποὺ παρέχει πάντα ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μας, ἀποκαλύπτει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφερόμενος στὸ γεγονὸς τῆς μετάβασης τοῦ Κυρίου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν καὶ τῆς συνάντησεώς του μὲ ἄνδρα «ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν», διαπιστώνει τὸ διαβρωτικὸ καὶ καταστρεπτικὸ ρόλο τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων στὸ ἀνθρώπινο γένος μέσα στοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ παράλληλα φανερώνει τὴν καταλυτικὴ ἐξουσία ποὺ ἔχει ὁ Χριστὸς κατὰ τοῦ διαβόλου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὅταν κάνει λόγο στὸν σύγχρονο κόσμο γιὰ τὸν δαίμονα καὶ τὶς δυνάμεις του, δὲν παραπέμπει τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο νὰ ψάξει στὶς τερατόμορφες παραστάσεις ἄλλων ἐποχῶν, γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσει, ἀλλὰ ἀπευθύνεται μὲ σκοπὸ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἀνιχνεύσει μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του τὴν κρυπτόμενη παρουσία καὶ ἐπέμβασή του, τονίζοντας παράλληλα τὴν παρήγορη ἀλήθεια ὅτι ὁ Κύριος ἦλθε «ἵνα καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ’ ἔστι τὸν διάβολον». Εἶναι ἀδιαμφισβήτητη πραγματικότητα πὼς ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος κομπάζει γιὰ τὸ ἐπίπεδο τοῦ πολιτισμοῦ του, γιὰ τὴν πολύπλευρη ἐπιστημοσύνη του, γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας του, γιὰ τὰ κατοχυρωμένα δικαιώματά του, καὶ ὁπωσδήποτε γιὰ τὴν ἀσύδοτη ἐλευθερία του καὶ τὴν ἀσύλληπτη δυνατότητά του σὲ κάθε τομέα τῆς ζωῆς. Στὸν κόσμο αὐτὸ ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα περὶ δαιμονίων ξενίζει, προκαλεῖ, ἀμφισβητεῖται, παραπέμποντας σὲ σκοταδιστικὸ παρελθόν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως, τὰ σκληρὰ περιστατικὰ τοῦ καθημερινοῦ ἀβίωτου πλέον βίου μας, δηλαδὴ ἡ ἀπουσία τῆς ἀνθρωπιᾶς, ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης, ἡ ἀποκαθήλωση τῶν ἰδεωδῶν, τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν ἀξιῶν, τὸ γκρέμισμα τῶν θεσμῶν, ἡ ἀποτυχία τῶν πολιτικοκοινωνικῶν μας συστημάτων, ἡ διάλυση τῆς οἰκογένειας, ἡ ἐπίμονη ἄρνηση τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν νομιμοποίηση καὶ θεώρηση κάθε ἁμαρτίας καί διαστροφῆς ὡς ἀνθρωπίνου δικαιώματος, μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐντοπίσουμε τὴ διαβρωτικὴ παρέμβαση τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τοῦ διαβόλου. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς στὸ ἀλλοιωμένο ἀνθρώπινο πρόσωπο τοῦ δαιμονισμένου μὲ τὴν διάθεση ἐπίδειξης τῆς γυμνότητας, τὴν ἔλλειψη μέτρου, τὴν ἀπροθυμία κοινωνικότητας, τὸν πόθο παραμονῆς σὲ σκοτεινοὺς καὶ δυσώδεις τόπους, τὴν ἀφηνιασμένη δύναμη, ὥστε νὰ σπάζει ἀκόμη καὶ ἁλυσίδες, τὴν

θορυβώδη ἐμφάνιση, τὴν μανιώδη ἐπίθεση καὶ τέλος τὸν φόβο τοῦ δαίμονα νὰ ἀντικρύσει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα ποὺ μὲ σκοπιμότητα πολεμεῖται καί γελιοποιεῖται ἡ πίστη στὴν ὕπαρξη τοῦ σατανᾶ ἀπὸ τοὺς δῆθεν προοδευτικοὺς ποὺ ἀποκλείουν ἐπιστημονικῶς (!!!) τὴν μεθοδεία τοῦ διαβόλου, ποιὸς ἀμφισβητεῖ ὅτι δὲν ὑφίστανται στὴν πολιτισμένη, κατὰ τὰ ἄλλα, κοινωνία μας τὰ ἴχνη τῶν ἔργων του μὲ κύρια χαρακτηριστικὰ τὶς καθημερινὲς συμπεριφορὲς ἀναρχικῶν, τρομοκρατῶν, δολοφόνων, ἀπατεώνων, βιαστῶν, ἐμπόρων ναρκωτικῶν καὶ ὅλων ὅσοι ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ κακοῦ καὶ τὴν διάσπαση κάθε δυνατῆς κοινωνίας προσώπων;

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, θεμελιωμένη στὴν ἁγιογραφικὴ μαρτυρία καὶ στὴν Πατερικὴ σοφία, δίνει πειστικὲς ἑρμηνεῖες γιὰ ὅσα συμβαίνουν, γνωρίζοντάς μας πὼς τὰ δαιμόνια εἶναι προσωπικὲς ὑπάρξεις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου μὲ συνείδηση καὶ ἐλευθερία. Μᾶς διδάσκει ἐπίσης ὅτι τὸ κακὸ προϋποθέτει ὑπευθυνότητα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι αὐθύπαρκτο, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀφηρημένη πραγματικότητα ἀλλὰ καρπὸς ἐλεύθερης πράξης καὶ ἀποτέλεσμα συνειδητοῦ σκοποῦ. Γι’αὐτὸ καὶ σκοπός του ἔκτοτε ἔγινε ἡ κυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔργο του ἡ διάσπαση τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο.

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρεται σὲ πολλὲς περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ διάβολος ἐπιδιώκει τὴν προσωρινὴ ἢ καὶ τὴν αἰώνια ἐξόντωση τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Ἀνέλαβε, ἐπίσης, τόν ρόλο τοῦ ὑποβολέα τοῦ κακοῦ στὴν ἐλεύθερη συνείδηση καὶ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου, μισῶντας τὴν ἁρμονία, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν τάξη τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ὅμως οἱ ἐνέργειές του, οἱ σκοποί του καὶ οἱ δυνάμεις του καταλύονται ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων του. Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων συνεχίζει στὸν κόσμο ἡ Ἐκκλησία, ὡς τὸ παρατεινόμενο στὴν ἱστορία ἀναστημένο σῶμα του. Μέσα στὸ πνευματικὸ αὐτὸ ἐργαστήριο ὁ Θεὸς ἐπιστρατεύει τοὺς ἁγίους του, οἱ ὁποῖοι διεξάγουν ἀόρατο πόλεμο κατὰ τοῦ διαβόλου.

Ἀδελφοί μου, ὁ πιστὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διασώσει καὶ νὰ διαφυλάξει τὴν ὕπαρξή του συνειδητὰ καὶ ἐλεύθερα μόνο μέσα στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὑπερνικᾶται ἡ διάσπαση καὶ βιώνεται ἡ ἑνότητα μέσα στὴν Θεία Λειτουργία μὲ παράλληλη ἄσκηση ἔργων εὐποιΐας καὶ τὴν διακονία τῆς ἀγάπης. Γένοιτο.